

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกทุกวันนี้มีความเจริญรุดหน้ามากในด้านการสื่อสาร ด้วยพัฒนาการที่ก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยีทำให้ข้อมูลข่าวสารสามารถส่งถึงกันทั่วโลกได้ในชั่วพริบตา ดังจะเห็นได้ว่าข่าวสารรอบโลกสามารถส่งผ่านทางดาวเทียมให้คนทั่วโลกได้รับรู้ความเป็นไปในที่ต่าง ๆ ได้อย่างทันที ข้อมูลในด้านต่าง ๆ จากทุกประเทศสามารถส่งเข้าถึงผู้คนทั่วโลกได้ทั้งทางส่วนตัวและกลุ่มคนโดยผ่านระบบใยแก้วนำแสง การพูดคุยกันระหว่างประเทศจากทุกมุมโลกกระทำได้อย่างสะดวกและชัดเจนราวกับพูดคุยกันอยู่ตรงหน้าโดยผ่านระบบเคเบิลต่าง ๆ โลกจึงดูเหมือนสังคมโลกมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ระยะทางไม่ได้เป็นอุปสรรคอีกต่อไป ประชาคมโลกต่างมีการติดต่อสื่อสาร เสนอความรู้ และแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลกันอย่างท่วมท้น จนเป็นที่กล่าวขานกันว่า โลกในยุคปัจจุบันเป็นโลกแห่งยุคข้อมูลข่าวสาร (Information Age)

ในสังคมแห่งยุคข้อมูลข่าวสารนี้ ภาษาต่างประเทศเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร การขยายเครือข่ายการสื่อสารในประชาคมโลกทำให้ความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารมีมากขึ้น ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญซึ่งคนในประเทศต่าง ๆ ต้องเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากการที่จะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้งหมดนั้นเป็นไป得太ยาก (ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ, 2535 : 124)

ด้วยความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษากลางที่นานาประเทศให้การยอมรับ กอปรกับความเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสื่อสารของสังคมโลกในปัจจุบัน ประเทศไทยในฐานะที่เป็นประเทศที่กำลังพัฒนาไปสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (ศรัณยา ศรีวิชัย, 2536: บทนำ) และมีแนวโน้มค่อนข้างชัดเจนว่ากำลังก้าวสู่การเป็นสังคมแห่งข้อมูลข่าวสาร (นันทวิทย์ พรพิบูลย์, 2536 : 69) โอกาสที่คนไทยจะต้องติดต่อสื่อสารกับชนต่างชาติจึงมีมากขึ้นทุกขณะ ดังนั้น เพื่อเตรียมเด็กไทยให้มีความพร้อมที่จะก้าวเข้าสู่ยุคข้อมูลข่าวสาร ในปีพุทธศักราช 2539 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรประถมศึกษาโดยให้จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พร้อมกับได้ปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาขึ้นใหม่เพื่อใช้แทนหลัก

สูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กลุ่มประสบการณ์พิเศษ) โดย
จำแนกหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนเป็น 3 ระดับได้แก่

1. ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) เป็นการ
เรียนการสอนเพื่อสร้างการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติ กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่
ที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา

2. ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) เป็นการเรียนการ
สอนที่ผู้เรียนเริ่มเรียนรู้ระบบการเขียนและการสะกดคำภาษาอังกฤษที่ ฟัง - พูด ได้แล้วใน
ระดับเตรียมความพร้อม กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ตลอดปีการศึกษา

3. ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Level) เป็น
ระดับที่เน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามมารยาททางสังคมของการใช้
ภาษา กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการ
ศึกษา

ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการติดต่อสื่อสารและ รับ
สารที่เป็นภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อ
หรือในการทำงานอาชีพของตน (หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาพุทธศักราช 2539 :
บทนำ)

โดยทั่วไป การส่งและรับสารที่เป็นภาษาระหว่างผู้ส่งและผู้รับสาร เป็นการใช้ภาษา
ที่มีลักษณะเป็นระบบระเบียบ มีจุดมุ่งหมายซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของภาษาหลาย
ด้าน เช่น ด้านระเบียบวิธีในการใช้ภาษา ได้แก่ เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ด้านภาษาศาสตร์
สังคม ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสังคม และด้านกลวิธีในการสื่อความหมาย
(Michael Canale and Merrill Swain, 1980 : 29) ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งพัฒนา
ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในการติดต่อสื่อสารจึงต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถ
ทางภาษาอังกฤษในองค์ประกอบดังกล่าว

เนื่องจากองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ภาษาเป็นภาษาของมวลมนุษยชาติ ก็คือ
เสียงพูดซึ่งมีอยู่ในระบบเสียงของแต่ละภาษา ดังนั้นในการเรียนภาษา องค์ประกอบของความ
สามารถทางภาษาที่มีความจำเป็นประการแรกสุดต่อผู้เรียนคือเรื่อง "เสียง" (กาญจน
นาคสกุล , 2530 : คำนำ) ในการเรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นกัน การที่ผู้เรียนจะสื่อภาษาได้
ถูกต้อง จำเป็นต้องได้ฟังและได้พูดด้วยสำเนียงของเจ้าของภาษานั้นอย่างสม่ำเสมอ
(Fowler, 1965 : ยังถึงใน กาญจน จงอุตสาห์ , 2530 : 47) ด้วยความสำคัญดังกล่าว

เรื่อง " เสียงในภาษา " จึงได้รับความสำคัญเป็นอันดับแรกในหลักสูตรการสอนภาษาไทยถือเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนทักษะต่างๆทางภาษา เริ่มตั้งแต่ทักษะการฟัง ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้น จะเน้นในการฟังเสียง ให้นักเรียนจำเสียงได้ สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง รู้จักสังเกตและจับเสียงได้ว่า เสียงต่างๆมีความแตกต่างกันอย่างไร (ตวงเดือน แสงชัย , 2530 : 13)หรือทักษะการพูด ซึ่งเริ่มตั้งแต่การเลียนแบบเสียงที่ได้ยิน (Rebecca M.Valette and Renee S.Disick , 1972 : อ้างถึงใน กาญจนา จงอุตสาห์ , 2530 : 2) รวมทั้งทักษะการอ่านก็เช่นกัน ก่อนที่นักเรียนจะอ่านได้ นักเรียนต้องสามารถฟังเสียง ออกเสียง และเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังได้ก่อน (Paul C. Burns and L. Lowe Alberta , 1966 : อ้างถึงใน พรรณรัศมี เฝ้าธรรมสาร ,2524 : 3)

แม้ว่าองค์ประกอบของภาษาเรื่อง " เสียง " จะมีความสำคัญเป็นอันดับแรกของการเรียนภาษาก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาถึงความสามารถของนักเรียนไทยเกี่ยวกับ " เสียงในภาษาอังกฤษ " แล้ว อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนไทยมีปัญหาหนักทั้งในการฟังและการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเสียงในภาษาอังกฤษที่ไม่มีหรือที่แตกต่างจากเสียงในภาษาไทย ดังผลการวิจัยของ ประไพศรี อยู่ทวี เรื่อง " การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นความรู้และที่ไม่มีพื้นความรู้ " ซึ่งจากการวิเคราะห์คำตอบของนักเรียน ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะที่กลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งที่มีพื้นความรู้ และไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ ไม่สามารถจำแนกความแตกต่างได้ ดังนี้

คู่ที่จำแนกเสียงผิด

/-p / -	☐ /-f /	/k / -	* /g /
* /j / -	* /tj /	/s / -	* /j /
/s / -	* /θ /	/s / -	* /tj /
☐ /l / -	☐ /r /	/f / -	* /v /
/d / -	* /ð /	/t / -	* /tj /
/p / -	* /v /	/-p / -	☐ /-b /

หมายเหตุ * / / แทน เสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

/ / แทน เสียงที่แตกต่างจากภาษาไทยในตำแหน่งที่ของเสียงในคำหรือวิธีการออกเสียง

/ / แทน เสียงที่มีในภาษาไทย

(ประไพศรี อยู่ทวี , 2513)

จากคู่เสียงที่กลุ่มนักเรียนจำแนกผิด แสดงให้เห็นว่า นักเรียนเกิดความสับสนระหว่างเสียงในภาษาอังกฤษที่มีในภาษาไทยกับเสียงในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย หรือกับเสียงในภาษาอังกฤษที่แตกต่างจากเสียงในภาษาไทยในตำแหน่งที่ของเสียงในคำตลอดจนวิธีการออกเสียง

ผลการวิจัยของ ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ เรื่อง "การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการชั้นสูง" ได้พบว่า ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดทั้งในด้านการออกเสียงสระและพยัญชนะ การออกเสียงเน้นตลอดจนการใช้ทำนองเสียง ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเกินกว่าร้อยละ 50 เป็นเสียงที่ไม่มีและที่แตกต่างจากในภาษาไทย เช่น

เสียงพยัญชนะ	จำนวนคำที่ตอบผิดคิดเป็นร้อยละ
* / g - /	88.2
* / v - /	54
* / z - /	62
* / θ - /	73
* / ʃ - /	66.8
* / dʒ - /	86.9
/ - b /	73.6
/ - d /	75
* / - g /	75.5
* / - v /	58.2
* / - z /	88.1
* / - ʒ /	60
* / - ʃ /	100
* / - dʒ /	92.2

๖๑

หมายเหตุ

- * / / แทน เสียงที่ไม่มีในภาษาไทย
/ / แทน เสียงที่แตกต่างจากภาษาไทยในตำแหน่งที่ของเสียง

(ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ, 2525)

เนื่องจากเสียงที่ใช้ในภาษาหนึ่ง ๆ มีลักษณะที่มีความแตกต่างจากเสียงในภาษาอื่น ตลอดจนมีลักษณะเฉพาะเป็นระบบของตน ในการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้มีการกำหนดไว้ในหลักสูตรถึงการสอน " การออกเสียง " (Pronunciation) ดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2505 : 46) ได้กล่าวถึงลักษณะการสอน " การออกเสียง " ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทยว่า ในการสอนการออกเสียงนั้น จะต้องมีการฝึกทั้งการออกเสียงคำ กลุ่มคำ หรือประโยคให้ถูกต้อง และการฟังอย่างตั้งใจ เพื่อจะได้สามารถออกเสียงเลียนแบบได้ถูกต้อง และฝึกทักษะการพูดต่อไป

อย่างไรก็ดี โดยธรรมชาติของการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจะถ่ายทอด ทุกๆ อย่างในภาษาของตนไปยังภาษาใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นทั้งการช่วยในกรณีที่ภาษาของตนเหมือนกับภาษาที่เรียนใหม่ หรือ เป็นอุปสรรคในกรณีที่ภาษาของตนต่างจากภาษาที่เรียนใหม่ (พรรณี สาดริก , 2525 : 63) ซึ่งปรากฏการณ์ของการถ่ายทอดทางภาษา จะมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนตั้งแต่ขั้นการเริ่มออกเสียงไปจนถึงขั้นการใช้สติปัญญาเพื่อที่จะเลือกหรือตัดสินใจ (Carroll , 1963 : 20) ด้วยเหตุผลดังกล่าว โจเอื้อ บุรณะสมบัติ ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการสอนการออกเสียงว่า ครูควรฝึกฝนตนเองให้ได้ครบ 3 ขบวนการ ได้แก่

1. Production คือ ตนเองต้องออกเสียงได้อย่างถูกต้องให้เหมือนเจ้าของภาษาสมกับเป็นแบบอย่างของนักเรียน
2. Perception คือ ครูจะต้องมีประสาทการฟังที่ดี ซึ่งหมายถึงหูของครูต้องได้รับการฝึกฝนให้แยกเสียงที่ถูกต้องและเสียงที่ผิด พร้อมทั้งเสียงที่มีโอกาสจะผิดได้อย่างแม่นยำ
3. Correction คือ เมื่อได้ยินเสียงที่นักเรียนผิดแล้วต้องสามารถบอกสาเหตุที่ผิดได้ พร้อมทั้งวิธีแก้ไขเพื่อให้ได้เสียงที่ถูกต้อง

(โจเอื้อ บุรณะสมบัติ , 2528 : บทนำ (ก))

ในวงการศึกษไทยที่ผ่านมา จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจกล่าวได้ว่า การสอนการออกเสียงของครูไม่ได้เป็นไปในลักษณะดังกล่าว ทั้งนี้เกิดจากภาวะการขาดแคลนครูที่มีวุฒิภาวะการสอนภาษาอังกฤษในวงการศึกษไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษาซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษมาจากผู้สำเร็จวิชาเอกนานาชาติ การขาด

ทักษะและความมั่นใจของครูจึงส่งผลกระทบต่อผู้เรียนทั้งในด้านการฝึกและการแก้ไข ดังที่ สุรีย์ แสงรุ่งเรือง (2523 : คำนำ) ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับทางตันครูผู้สอนว่า

ปัญหาเกิดจากครูไม่ได้ฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษมา มากพอที่จะเป็นตัวอย่างการออกเสียงที่ถูกต้องแก่นักเรียนได้และไม่มั่นใจ ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองว่าถูกต้องหรือไม่ ทำให้มีผลไป ถึงการที่ครูไม่กล้าแก้ไขการออกเสียงผิดของนักเรียน หรือไม่สามารทำให้ ความกระขางแก่นักเรียนได้

ด้วยความตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว ตลอดเวลาที่หลักสูตรภาษาอังกฤษได้รับการ ปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลง ผู้บริหารการศึกษาและหน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตร ได้พยายามปรับปรุงคุณภาพครู เช่น ฝึกอบรมครูอาจารย์ในด้านการออกเสียงพร้อมทั้งจัดทำ เทปเสียงตัวอย่างประกอบไว้ให้ครูนำไปใช้ในการสอน อย่างไรก็ตามในด้านการเรียนการสอนก็ ยังคงเกิดขึ้นเพราะหลักสูตรไม่สามารถครอบคลุมไปถึงการพัฒนาความสามารถของครูผู้สอนจะ เห็นได้จากงานวิจัยของ พิมพา นาคสุข พ.ศ 2521 มาจนถึง งานวิจัยของ อัมพร ศรีบุญเรือง พ.ศ 2533 ปัญหานี้ก็ยังคงอยู่ ซึ่งทำให้มีผลโดยตรงต่อความสามารถในการออกเสียงภาษา อังกฤษของนักเรียน

ด้วยเหตุที่หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 มีเป้าหมายที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูก ต้องเหมาะสมซึ่งนอกจากจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของผู้ เรียนแล้ว ยังไม่ได้ละเลยต่อเรื่องความถูกต้องของภาษาที่ใช้ ดังนั้น ปัญหาความผิดพลาดใน ด้านการออกเสียงของผู้เรียนจึงสมควรได้รับการแก้ไข ทั้งนี้เนื่องจาก การที่ผู้เรียนได้รู้ เข้าใจ รู้จัก และสามารถออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง ของการพัฒนาทักษะการ ฟัง-พูด และมีส่วนช่วยสร้างโอกาสแก่ผู้เรียนในการตรวจสอบตลอด จนควบคุมการใช้ภาษาอย่างมีคุณภาพระดับหนึ่ง (John M. Murphy, 1991 : 51) และยิ่งกว่า นั้นการปล่อยให้ผู้เรียนมีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงติดตัวจนเกิดเป็นความเคยชินจะ ทำให้แก้ไขได้ยากและในบางครั้งอาจแก้ไขไม่ได้เลย (ใจเอื้อ บุรณะสมบัติ, 2528 : บทนำ)

จากการที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถม ศึกษาปีที่ 5-6 อยู่ในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้นซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้าน

การสื่อสารด้วย การฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ การออกเสียงอย่างถูกต้องของผู้เรียนในระดับดังกล่าวจึงนับว่ามีความสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจาก การออกเสียงที่ผิด ๆ เป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความล้มเหลวต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ดังคำกล่าวเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในอดีตที่ว่า การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่ได้ผลดี เด็กอ่านออกเสียงผิด ๆ รู้ไม่กระจำ เกิดความฝืดและเกลียดภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก (ครูกลางเก่า - กลางใหม่ , 2520 : อ้างถึงใน พินพา นาคสุข , 2527 : 19) อีกทั้งยังคงเป็นภาระหนักแก่ครูมัธยมซึ่งแทนที่จะสอนต่อเนื่องกันไป กลับต้องมาเสียเวลาทบทวนแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดมาแต่ชั้นต้น (สาย ภาณุรัตน์ , 2514 : อ้างถึงใน พินพา นาคสุข , 2527 : 19)

ดังนั้นเพื่อเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับประถมศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาสื่อการสอนเพื่อช่วยครูผู้สอนให้สามารถแก้ไขปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียงแก่นักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาผลงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยใดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อช่วยให้ครูสามารถแก้ไขปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย และจากการศึกษาหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยทั่วไปผู้วิจัยพบว่า ชุดฝึกที่มีอยู่ยังมีเนื้อหาไม่ละเอียดเพียงพอต่อการฝึกแก้ไข อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียนในระดับประถมศึกษาของไทยอีกด้วย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับเสียงในภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย เพื่อนำมาใช้ในการสร้างชุดฝึก ผู้วิจัยพบว่า เสียงในภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยได้แก่ เสียงสระและเสียงพยัญชนะดังนี้

เสียงสระ ได้แก่ [i], [I], [e I], [ε], [e], [ɜ], [A], [α], [u :], [ʊ], [ɔ] และ [ɔʊ] (เทียนมณี บุญจุน : โครงการบริการการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคใต้ ลำดับที่ 62." สัทศาสตร์และสัทศาสตร์เบื้องต้น " : 61)

เสียงพยัญชนะ ได้แก่ [v], [θ], [ð], [z], [ʃ], [dʒ], [j], [ʒ] และ [ɝ] (พิณทิพย์ ทวยเจริญ , 2533 : 70 - 71)

สำหรับการแก้ปัญหาผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2530 : 695) ได้กล่าวแนะนำว่า " เมื่อนักเรียนทำอะไรไม่ได้ ครูก็ต้องให้นักเรียนฝึกในตำรานั้นมาก ๆ ใช้กิจกรรมหลาย ๆ ลักษณะเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความท้อถอย " อย่างไรก็ตามก็ดี เกี่ยวกับการแก้ไข

ด้านการออกเสียง Riper และ Emerck (1990 : 201) ได้กล่าวถึงการแก้ไขปัญหาการออกเสียงของนักป๋าบัดฟันผู้ที่มีปัญหาความเบี่ยงเบนในด้านการออกเสียงที่แตกต่างไปจากเสียงมาตรฐาน (Standard Phoneme) ว่าการฝึกมักเป็นไปตามลำดับเป้าหมายดังต่อไปนี้คือ

1. ผู้เรียนต้องเกิดความตระหนักรู้ (Awareness) ในลักษณะของเสียงที่ถูกต้อง และ รับรู้ (Recognize) ถึงความแตกต่างของเสียงที่ตนเองออกผิดกับเสียงที่ถูกต้อง
2. ผู้เรียนต้องรู้ในวิธีการออกเสียง (Producing) ว่าการออกเสียงที่ถูกต้องทำอย่างไร
3. ผู้เรียนต้องสามารถคงการออกเสียง (Stabilizing or Strengthening) ของเสียงที่ถูกต้องในรูปของเสียงโดด ๆ เสียงในพยางค์ คำ วลี และประโยค
4. ผู้เรียนควรจะสามารถถ่ายโยง (Transferring) เสียงเป้าหมายนั้นเพื่อพูดได้ตอบได้ในประเภทและสถานการณ์ต่าง ๆ ของการพูด

จากการศึกษาผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อการสอนในการฝึกแก้ไขตลอดจนการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะต่าง ๆ ผู้วิจัย พบว่า สิ่งหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหา ตลอดจนพัฒนาความสามารถทางทักษะแก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ชุดฝึก หรือ ชุดการฝึก ทั้งนี้เนื่องจาก ผลการวิจัยของนักการศึกษาซึ่งใช้ชุดฝึกหรือชุดการฝึกในการแก้ไข ตลอดจนพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะต่าง ๆ ที่ผ่านมา ปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลในด้านทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนหลังการใช้ชุดฝึกหรือชุดการฝึกสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น เช่น สายสุนี สกุลแก้ว (2533) ได้พัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และศึกษาพบว่า หลังจากให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านจากชุดฝึกทักษะแล้วนักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังการฝึกสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ปัทมา ภัทรวงูร (2533) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยพบว่า พัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยในด้านต่าง ๆ ที่ได้รับการฝึกจากชุดการฝึกสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 อรวรรณ ชาญชนบท (2534) ได้พัฒนาชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามอค์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนตามอค์หลังการฝึกสะกดคำด้วยชุดฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ พริ้งพวงษ์ ไชยขาววงษ์ (2535) ได้พัฒนาชุดสื่อประสมเพื่อฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาพบว่าชุดสื่อประสมประกอบการพัฒนาทักษะ การฟัง-พูด ภาษาอังกฤษทั้งกล่าวมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระ-พยัญชนะ ในคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเสียงสระและเสียง

พยัญชนะภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย เพื่อให้ครูผู้สอนใช้สำหรับการฝึกแก้ไข ปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงแก่ผู้เรียน หรือสร้างสื่อการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงแก่ผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงในเสียงสระและ พยัญชนะภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย

สมมติฐานของการวิจัย

ในวงการศึกษที่ผ่านมา นวัตกรรมสื่อการสอนประเภท " ชุด " การสอน และ " ชุด " การฝึก ได้ถูกพัฒนาขึ้นอย่างมากมาย ทั้งนี้เกิดจาก ความพยายามที่จะใช้แนวคิดและทฤษฎี " ระบบ " ในการวางแผนการเรียนการสอน และใช้สื่อประสมเพื่อสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ ของผู้เรียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ (นิพนธ์ สุภปริติ , 2519 : 62 - 63) ซึ่งจาก ผลงานวิจัยที่ผ่านมาที่เกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึก หรือชุดการฝึก เพื่อพัฒนาความสามารถของ ผู้เรียนในด้านทักษะทางภาษา ได้แสดงให้เห็นว่า ชุดฝึก หรือชุดการฝึก สามารถพัฒนาความ สามารถของผู้เรียนในด้านทักษะทางภาษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น ดังผลงานวิจัยของ สายสุณี สุกุลแก้ว (2533) เรื่อง " การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อจับใจความของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 " หรือ ผลงานวิจัยของ อรรพรรณ ชาญชนบท (2534) เรื่อง " การพัฒนาชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 " และผลงานวิจัยของ พริ้งพวงษ์ ไชยขาววงศ์ (2535) เรื่อง " การพัฒนาชุดสื่อประสมประกอบการ พัฒนาทักษะ ฟัง - พูด ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 " ต่างพบว่า ชุดฝึกที่ตนพัฒนาขึ้นช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะนั้น ๆ ได้อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติทั้งสิ้น

เนื่องจาก การออกเสียงเป็นทักษะทางภาษาอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับทักษะการฟัง การ พูด ตลอดจนการอ่าน ดังนั้น ชุดฝึกทักษะการออกเสียงที่ได้รับการพัฒนาขึ้นตามแนวคิด และ ทฤษฎี " ระบบ " จึงน่าจะเป็นสื่อการสอนที่จะช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักเรียนได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยว่า ชุดฝึกทักษะการ ออกเสียงสระและพยัญชนะนั้น ๆ ในคำภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้

วิจัยพัฒนาขึ้นจะสามารถพัฒนา ความถูกต้องในการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ ในคำภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งพัฒนาชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงในเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยจำนวน 8 ชุด ได้แก่ ชุดฝึก [I] , [ei] [ ] , [t] - , [ð -] , [θ -] , [-θ] และ [- g] โดยศึกษาเฉพาะด้านการออกเสียงของนักเรียนเท่านั้น และไม่รวมถึงการออกเสียงของนักเรียนที่มีความพิการทางอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2539 ภาคเรียนที่ 1 - 2 ของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และมีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ ซึ่งปรากฏในชุดฝึก

3. สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษในการวิจัยนี้ เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงภาษาอังกฤษ (สำเนียงอังกฤษ) ของ International Phonetic Association (ในภาคผนวก ค)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในการพิจารณาตัดสินว่า นักเรียนเป็นผู้ที่มีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษนั้นๆ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ความถูกต้องต่ำกว่า 50 % ของจำนวนคำในแบบวัดผลสัมฤทธิ์การออกเสียงประจำชุดฝึกแต่ละเสียงเป็นเกณฑ์ กล่าวคือ หากนักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนคำที่ใช้ในการทดสอบ จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์การออกเสียงประจำชุดฝึกเสียงนั้นๆ ผู้วิจัยถือว่า นักเรียนเป็นผู้ที่มีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงในเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษนั้นๆ

2. เพื่อการฝึกและการพิจารณาตัดสินประเมินการออกเสียงของนักเรียนในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีการเตรียมตัวผู้วิจัยเองก่อนดำเนินการวิจัย ทั้งในด้านการฝึกออกเสียง และการประเมินผลการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (สำเนียงอังกฤษ) โดยเข้ารับการอบรมและฝึกการออกเสียง (Articulation) จากโครงการ " Overseas Teachers ' Course " ของ King ' s College of Further Education , Bournemouth . ณ ประเทศอังกฤษเป็นเวลา 1 เดือน และเป็นผู้ช่วยวิทยากรในโครงการจัด

อบรมทางวิชาการเรื่อง " การอบรมการฝึกออกเสียงในภาษาอังกฤษ " ซึ่งจัดโดย หน่วยบริการฝึกอบรม ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีระยะเวลาในการฝึกอบรม และฝึกผู้เรียน 40 ชั่วโมง รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติการประเมินผล การออกเสียงในชั้นการศึกษาทักษะการออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คนกับเจ้าของภาษาชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษา จึงถือได้ว่า ผู้วิจัยมีความรู้และความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ (สำเนียงอังกฤษ) และสามารถจะประเมินผลการออกเสียงของผู้เรียน ได้ตามหลักการออกเสียงของเจ้าของภาษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ชุดฝึก หมายถึง ชุดกิจกรรมการฝึกทักษะการออกเสียง ซึ่งครูหรือผู้ฝึก ใช้เพื่อการแก้ไขปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียงแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ประกอบด้วย กิจกรรมการฝึก และแบบฝึกหัด แบ่งเป็น 3 ตอน ตามลำดับ ได้แก่ 1) ฝึกระบุและจำแนกเสียง 2) ฝึกออกเสียงและคงเสียง และ 3) ฝึกถ่ายโยงเสียง โดยประยุกต์จากกระบวนการฝึกแก้ไขปัญหาคความเบี่ยงเบนทางการออกเสียง (Articulatory Disorder) ประกอบกับวิธีการฝึกแก้ไขปัญหาคการออกเสียงของผู้เรียน รวมทั้งกลวิธี และกิจกรรมการฝึกการออกเสียงของนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษา จำนวน 8 ชุด ได้แก่ ชุดฝึก [l], [e], [o], [t]-, [ð-], [θ-], [-θ] และ [-g] ซึ่งแต่ละชุดประกอบด้วย

1. คู่มือครู
2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์การออกเสียง
3. แบบฝึกทักษะการออกเสียง
4. สื่อและอุปกรณ์ประกอบการฝึกออกเสียง

การพัฒนาชุดฝึก หมายถึง กระบวนการผลิตชุดฝึกเพื่อให้ได้ชุดฝึกที่มีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียง ประกอบด้วย การสร้าง การปรับปรุงประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และการทดลองใช้ชุดฝึก

เสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษ หมายถึง เสียงของหน่วยเสียงสระและเสียงของหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (สำเนียงอังกฤษ) โดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียง " The International Phonetic Alphabet" (1993) ของสมาคมลัทธิศาสตร์สากล

ทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะ ในคำภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถที่จะออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (สำเนียงอังกฤษ) เมื่อเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะนั้น ๆ ปรากฏในคำ ซึ่งใช้วิธีตรวจสอบโดยฟังจากการออกเสียงของผู้เรียนทั้งในขณะที่ปฏิบัติการ และฟังจากเทปบันทึกเสียง ด้วยเกณฑ์การให้คะแนน 0 เมื่อผู้เรียนออกเสียงผิด และ 1 เมื่อผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง

นักเรียน หมายถึง นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2539 ภาคเรียนที่ 1 - 2 ของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และมีปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษ ซึ่งปรากฏในชุดฝึก คือ มีลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เบี่ยงเบนไปจากเสียงมาตรฐานของหน่วยเสียง (Standard Phoneme) นั้น ๆ เช่น

1. ออกเสียงหน่วยเสียงนั้น ๆ โดยการใช้เสียงของหน่วยเสียงอื่นแทน (Substitution)
2. ละเว้นการออกเสียงหน่วยเสียงนั้น ๆ (Omission)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะ ในคำภาษาอังกฤษเพื่อใช้แก้ไขปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเสียงสระและพยัญชนะ ภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในภาษาไทย และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เป็นแนวทางหนึ่งแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการสร้างสื่อการสอน เพื่อใช้แก้ไขปัญหาความผิดพลาดในเสียงอื่น ๆ ของผู้เรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย มีลำดับขั้นตอน 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้น ดังนี้
  - 1.1 ศึกษารวบรวมความรู้เกี่ยวกับ เสียงและการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย การสอนและการทดสอบด้านเสียง การแก้ไขปัญหาคความผิดพลาดในการออกเสียงและการฝึกการออกเสียง การสร้างและพัฒนาชุดฝึก

จาก หนังสือ วารสาร งานวิจัย การสอบถามผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ รวมทั้งศึกษาเนื้อหาคำศัพท์ที่ใช้ในระดับประถมศึกษา จากหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 และ หนังสือเรียน ภาษาอังกฤษที่ใช้ในระดับประถมศึกษา

1.2 คัดเลือกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่มีในระบบภาษาไทย จากตารางแสดงการเปรียบเทียบเสียงสระและเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกับภาษาไทยโดยนักภาษาศาสตร์ ซึ่งได้แก่ ตารางแสดงการเปรียบเทียบเสียงสระภาษาอังกฤษกับภาษาไทย โดย เทียนมณี บุญจุน ในหนังสือ " สัทศาสตร์ และสัทศาสตร์เบื้องต้น " โครงการบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ ลำดับที่ 62 และ ตารางแสดงการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกับภาษาไทย โดย พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2533) ในหนังสือ " สัทศาสตร์ และสัทศาสตร์ปฏิบัติ " (ดั่งในบทที่ 2 หน้า 26 และ 29)

1.3 สร้างแบบวินิจัยการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากเสียงสระและพยัญชนะในข้อ 1.2 โดยพิจารณาถึงขอบเขตของเสียงนั้นๆ ซึ่งสามารถปรากฏในคำ และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นนำไปศึกษาทักษะการออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นนักเรียนจากโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน ในสังกัดต่างๆ 4 สังกัด ได้แก่ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และทบวงมหาวิทยาลัย สังกัดละ 25 คน ซึ่งรวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 100 คน

1.4 ตรวจวิเคราะห์ลักษณะการออกเสียงของนักเรียน 100 คน และคัดเลือก เฉพาะเสียงสระและพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาจากอัตราร้อยละของความผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะนั้นๆ ในคำภาษาอังกฤษของนักเรียนซึ่งสูงกว่า ร้อยละ 50 ตามตำแหน่งของเสียงนั้นๆ ซึ่งได้แก่ เสียงสระและพยัญชนะต่อไปนี้ คือ [i] , [eɪ] , [əʊ] , [tʃ] - , [ð] - , [θ] - , [-θ] และ [-g]

2. พัฒนาชุดฝึก แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 สร้างชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะการออกเสียง สระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ชุด ได้แก่ ชุดฝึก [i] , [eɪ] , [əʊ] , [tʃ] - , [ð] - , [θ] - , [-θ] และ [-g] ชุดฝึกแต่ละชุด ประกอบด้วย คู่มือครู แบบวัดผลสัมฤทธิ์ การออกเสียง แบบฝึกทักษะการออกเสียง รวมทั้งสื่อและอุปกรณ์ประกอบการฝึก จากนั้นนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในด้านเนื้อหาของสื่อต่างๆ

2.2 ปรับปรุงประสิทธิภาพของชุดฝึกที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ทั้ง 8 ชุด โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 128 คน โดยการทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ชุดละ 1 คน (One - to - one - Testing) การทดสอบแบบกลุ่มเล็ก ชุดละ 5 คน (Small Group Testing) และการทดสอบแบบภาคสนาม ชุดละ 10 คน (Field Testing) ตามลำดับ และวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึก จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนและจากสูตรการคำนวณค่าประสิทธิภาพ $E_1 : E_2$ ของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ(2521) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100 \quad : \quad E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100$$

$\frac{A}{A}$
 $\frac{B}{B}$

เมื่อ	E_1	คือ	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ใช้ในการฝึก
	E_2	คือ	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ได้จากการฝึก
	X	คือ	คะแนนรวมของนักเรียนที่ได้จากการที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดประกอบการฝึก
	F	คือ	คะแนนรวมของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์การออกเสียงหลังการฝึก
	N	คือ	จำนวนนักเรียนทั้งหมด
	A	คือ	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัด
	B	คือ	คะแนนเต็มของแบบวัดผลสัมฤทธิ์การออกเสียง

2.3 ทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ ซึ่งผ่านการปรับปรุงประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ทั้ง 8 ชุด เพื่อแก้ไขปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะนั้นๆ แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัด สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน โดยดำเนินการฝึกแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการฝึกชุดละ 3 ชั่วโมง เก็บรวบรวมข้อมูล จากการทดสอบการออกเสียงของนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์การออกเสียงประจำชุดฝึก ทั้งก่อนและหลังการฝึก และนำคะแนนการออกเสียงของนักเรียนมาทดสอบค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของความ

แตกต่างระหว่างคะแนนการออกเสียงของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองใช้ชุดฝึกเสียงต่างๆ โดยการคำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการออกเสียงของนักเรียนทั้งก่อนและหลังการฝึก และเปรียบเทียบโดยใช้สูตร T - test ของ บุญเรียง ขจรศิลป์ (2536) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{d} - \mu d}{Sd / \sqrt{n}} \sim t_{n-1}$$

เมื่อ $\bar{d}$ คือ ความแตกต่างของค่าของตัวแปรตามแต่ละคู่
 n คือ จำนวนคู่
 d คือ ค่าเฉลี่ย d
 Sd คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ d
 μd คือ ศูนย์

3. นำเสนอผลการวิเคราะห์ การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกและการทดลองใช้ชุดฝึก
4. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และเสนอแนะข้อคิดเห็นต่างๆที่ได้จากการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย